

Phẩm 9: THẦN THÔNG CHỨNG THUYẾT

Bấy giờ, Thiên tử Thiện Trụ Ý lại bạch Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi:

–Bạch Đại sĩ! Trước kia tôi có nghe nói như huyện Tam-muội, xin Đại sĩ thương mà hiển bày chánh thọ ấy.

Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi nói:

–Này Thiên tử! Thiên tử muốn thấy nghe cảnh giới sâu xa của như huyện Tam-muội ư?

–Bạch Đại sĩ! Tôi thành tâm muốn thấy.

Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi theo lời thỉnh cầu mà nhập như huyện Tam-muội. Liền đó mười phương hằng hà sa cõi Phật, tất cả cảnh giới tự nhiên hiện ra.

Thiên tử Thiện Trụ Ý thấy phương Đông hằng hà sa cõi Phật, trong ấy có nhiều sự việc: Hoặc thấy chúng Tỳ-kheo xưng dương tuyên nói kinh điển như vậy, hoặc thấy cảnh tượng chúng Tỳ-kheo-ni, cảnh tượng Ưu-bà-tắc, Ưu-bà-di, hoặc thấy Đại phạm Thiên vương, Thiên đế Thích, đại vương Tứ Thiên, hoặc thấy nhân gian Chuyển luân thánh vương, hoặc thấy Trời, Rồng, Dạ-xoa, Càn-thát-bà, A-tu-la, Ca-lâu-la, Khẩn-na-la, Ma-hầu-la-già, hoặc thấy tất cả điều thú hình mạo đẹp xấu đều nói pháp được. Như phương Đông, phương Nam, Tây, Bắc, bốn góc, trên và dưới, tất cả mười phương đều có hằng hà sa cõi Phật tất cả sự nghiệp cũng đồng hiển hiện, như phương Đông không khác, đều là do sức oai thần của Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi.

Được thấy cảnh giới mười phương cõi Phật như vậy, Thiên tử Thiện Trụ Ý vui mừng hơn hở chẳng tự kiềm giữ được. Bấy giờ, Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi từ Tam-muội dậy. Thiên tử Thiện Trụ Ý nhất tâm kính ngưỡng bạch Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi:

–Bạch Đại sĩ! Vừa rồi thấy cảnh giới của vô lượng cõi Phật mười phương, Phật sự sai khác mà đều diễn nói kinh điển sâu xa như đây cả.

Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi hỏi:

–Này Thiên tử! Ý Thiên tử thế nào? Vừa rồi thấy tất cả cảnh giới mười phương cõi Phật có thể gọi là thật chẳng?

Thiên tử Thiện Trụ Ý nói:

–Bạch Đại sĩ! Chẳng thật, tất cả đều hư giả. Vì sao? Vì tất cả các pháp vốn không có sinh dường như huyện hóa khi đổi thế gian. Tất cả các pháp chuyển biến đổi dời không thường còn, đều là hư vọng hiện lên, gạn cùng thật thể của nó thì trọn chẳng có được, nó vốn là chẳng tác, chẳng sinh, chẳng khởi, chẳng diệt.

Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi khen Thiên tử Thiện Trụ Ý:

–Lành thay, lành thay! Này Thiên tử! Đúng như lời Thiên tử nói!

Lúc ấy trong đại hội có năm trăm Bồ-tát đã được bốn thiền thành tựu năm thân thông, các Bồ-tát này y nơi thiền nhập xuất dù chưa được pháp nhãn nhưng không phải báng. Do Túc mạng thông, các Bồ-tát này tự thấy đời trước mình tạo nghiệp ác, hoặc giết cha, giết mẹ, giết A-la-hán, hoặc hủy phá tự viện Phật, phá Pháp, phá Tăng. Các vị thấy rõ ác nghiệp trước của mình như vậy rất lo lắng ăn năn, nơi pháp sâu xa chẳng chứng nhập được. Vì nặng lòng phân biệt chẳng quên tội ác trước nên chẳng thể được thâm pháp nhãn sâu xa.

Vì muốn diệt trừ tâm phân biệt của năm trăm Bồ-tát ấy, Đức Thế Tôn dùng oai thần cảnh giác Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi. Thừa oai thần của Phật, Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi đứng dậy để hờ vai áo phải, tay cầm gươm bén tiến đến trước Phật muốn làm sự nghịch

hại. Đức Thế Tôn vội bảo Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi:

–Ông đứng lại, đứng lại, chẳng nên tạo nghịch chớ được hại Phật. Ta chắc bị hại là bị hại lành. Vì sao? Vì Văn-thù-sư-lợi từ nào tới giờ không ngã, không nhân, không trượng phu, chỉ là nội tâm thấy có ngã nhân, lúc nội tâm khởi lên thì ông ấy đã là hại ta rồi, liền gọi đó là hại.

Nghe Đức Phật nói xong, năm trăm Bồ-tát đều suy nghĩ rằng: “Tất cả các pháp đều như huyễn hóa, trong ấy không có ngã, nhân, chúng sinh, thọ mạng; không có trượng phu, không ma-nô-xà, không ma-na-bà; không cha, không mẹ, không A-la-hán, không Phật, Pháp, Tăng, không có nghịch không người tạo nghịch, làm sao có đọa nghịch. Vì sao? Vì nay đây Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi thông minh thành đạt trí tuệ siêu luân. Chư Phật khen ngợi là đã được pháp nhãn vô ngại sâu xa, là đã từng cúng dường vô lượng trăm ngàn ức na-do-tha chư Phật Thế Tôn, nơi Phật pháp khéo biết rành rẽ, hay nói pháp chân thật như vậy, đối với chư Phật Như Lai, hết lòng cung kính, mà nay bỗng cảm gớm muốn bức hại Đức Như Lai.

Đức Phật vội bảo:

–Đứng lại, đứng lại! Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi ông chớ hại ta, nếu quyết hại đó thì phải hại lành. Vì sao? Vì trong ấy nếu có một pháp hòa hợp tập tụ, quyết định thành tựu, được gọi là Phật, là Pháp, là Tăng, là cha, là mẹ, là A-la-hán chắc chắn có thể nắm lấy được thì chẳng nên diệt tận, nhưng nay đây tất cả các pháp không thể tánh, không chân thật, hư vọng, điên đảo, chẳng phải có, là không như huyễn hóa, vì thế nên trong ấy không người mắc tội, không tội bị mắc, vậy ai là người giết mà lại chịu tội khổ? Quan sát biết rõ như vậy rồi, năm trăm Bồ-tát ấy liền được Vô sinh pháp nhãn, tất cả đều vui mừng hơn hởi, bay vút lên hư không cao bằng bảy cây Đa-la nói kệ tán thán:

Các pháp như huyễn hóa

*Đều do phân biệt khởi
Trong ấy không sở hữu
Tất cả pháp đều không.
Điên đảo hư vọng tưởng
Ngu si lòng chấp ngã
Nhớ tội xưa của tôi
Quá ác trong ác nghiệp.
Quá khú tạo đại nghịch
Giết cha mẹ, Thánh nhân
Phá tháp chùa, phá Tăng
Đó là cực ác nghịch.
Do ác nghiệp trước ấy
Tôi sẽ thọ khổ lớn
Chúng tôi ngập lưới nghi
Nghe pháp trừ nghi hối.
Thế Tôn nhỏ tên độc
Phá tan lòng con nghi
Con giác ngộ pháp giới
Tội ác không thật có
Chư Phật phương tiện khéo
Giới biết ý chúng con*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Phương tiện độ chúng sinh
Giải trừ lưới nghi họ.
Nơi nào có Phật, Pháp
Và Tăng cũng đều không
Cha mẹ vốn tự không
A-la-hán không tịch
Chỗ ấy không có giết
Sao lại có nghiệp quả?
Như huyễn không có sinh
Các pháp tánh như vậy.
Ngài Đại trí Văn-thù
Sâu đạt pháp nguyên để
Tự tay cầm gươm bén
Đến bức hại thân Phật,
Như gươm, Phật cũng vậy
Nhất tướng không có hại.
Vô tướng nên không sinh
Trong ấy sao lại giết.*

Lúc nói pháp môn vi diệu cầm kiếm ấy, mười phương hằng hà sa cõi Phậtchấn động sáu cách, chư Phật mười phương lúc ấy hiện tiền thuyết pháp, Thị giả của các Đức Phật ấy mỗi vị ở trong chúng hội của mỗi cõi nước từ chỗ ngồi đứng dậy, tác lễ bạch Phật mình:

–Bạch Thế Tôn! Nay do thần thông oai đức của ai mà cả đại địa đều chấn động sáu cách?

Chư Phật mười phương đều nói với thị giả mình:

–Này thiện nam! Nay có thế giới tên Ta-bà, nơi ấy có Phật hiệu Thích-ca Mâu-ni Như Lai Ứng Đẳng Chánh Giác hiện tại thuyết pháp, ở thế giới ấy có một vị thượng thủ Bồ-tát Ma-ha-tát tên Văn-thù-sư-lợi đã lâu chẳng thoái chuyển Vô thượng Bồ-đề, vì muốn phá hoại tâm chấp trước của hàng Bồ-tát mới học nên đã cầm gươm bén chạy đến trước Phật Thích-ca Mâu-ni hiển phát pháp môn sâu xa, do đó mà đại địa mười phương đều chấn động như vậy. Chư Phật mười phương nhân gươm trí tuệ ấy mà nói pháp sâu xa khiến vô lượng, vô biên a-tăng-kỳ chúng sinh được Pháp nhãn thanh tịnh, tâm được giải thoát, chứng Pháp nhãn sâu xa an trụ Bồ-đề.

Lúc Đức Thế Tôn kiến lập đại thần biến ấy, Phật dùng sức phương tiện khiến hàng Bồ-tát mới học thiện căn kém ít, chưa rời phân biệt còn nắm giữ tướng chúng sinh đều chẳng nghe lời thuyết pháp ấy và cũng chẳng thấy sự việc cầm gươm ấy.

Tôn giả Xá-lợi-phất bạch Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi:

–Bạch Đại sĩ! Nay Đại sĩ tạo ác nghiệp cực trọng muốn hại Đấng Thiên Nhân Đại Sư, nghiệp ấy nếu chín mươi sẽ tội nơi nào?

Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi:

–Này Tôn giả! Như lời Tôn giả nói, nay tôi chỉ có thể tạo nghiệp cực ác như vậy, mà thật ra tôi chẳng biết ở chỗ nào chịu tội. Nhưng, này Tôn giả! Như chỗ tôi thấy thì sẽ như hóa nhân, lúc huyễn nghiệp thực tôi chịu tội như vậy. Vì sao? Vì hóa nhân ấy không có tâm phân biệt không có niệm tướng, vì tất cả pháp đều là huyễn hóa.

Lại nữa, này Tôn giả Xá-lợi-phất! Nay tôi hỏi Tôn giả, tùy ý Tôn giả đáp:

–Này Tôn giả! Thật thấy gương bén chẳng?

–Bạch Đại sĩ, không!

–Này Tôn giả! Lại quyết định thấy ác nghiệp ấy có thể được chẳng?

–Bạch Đại sĩ, không!

–Này Tôn giả! Lại quyết định thấy kia chịu quả báo chẳng?

–Bạch Đại sĩ, không!

–Đúng vậy, này Tôn giả! Gương ấy đã không có, lại không có nghiệp báo. Vậy ai tạo nghiệp ấy, ai là kẻ chịu báo, mà Tôn giả lại hỏi tôi chỗ chịu báo?

–Bạch Đại sĩ! Do nghĩa gì mà Đại sĩ lại nói lời ấy?

–Này Tôn giả! Theo như chỗ thấy của tôi thì thật không có pháp gì là nghiệp báo chín muồi. Vì sao? Vì tất cả pháp không nghiệp không báo không có nghiệp báo chín muồi.

Bấy giờ các Đại Bồ-tát từ mười phương thế giới đến dự hội đồng cầu thỉnh Đức Phật:

–Ngưỡng mong Đức Thế Tôn dùng sức oai đức khiến Văn-thù-sư-lợi đến mười phương cõi Phật diễn nói pháp sâu xa ấy làm cho các chúng sinh kia đều được thấy nghe như chúng tôi đã được thấy được nghe.

Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi nói với các Bồ-tát trong mười phương kia.

–Nay các vị hãy nhất tâm quan sát thế giới Phật của mình.

Các Đại Bồ-tát nghe lời Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi đều quan sát thế giới Phật của mình, đều thấy Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi đang ở trước Phật mình vì đại chúng mà diễn nói pháp sâu xa ấy, cũng đều thấy có Thiên tử Thiên Trụ Ý hỏi về pháp môn ấy, cũng thấy mười phương các Đại Bồ-tát đồng vân tập cùng với số đông chư Thiên tử và cũng đều thấy cõi Phật mình thanh tịnh trang nghiêm vi diệu như đây không khác.

Quan sát thấy như vậy, các Đại Bồ-tát sinh lòng thù đặc được chưa từng có đồng thanh khen:

–Rất lạ, rất lạ! Nay Văn-thù-sư-lợi đạo đức nguy nguy, ở an bất động tại thế giới Ta-bà này mà có thể hiện thân khắp trước chư Phật mười phương.

Bồ-tát Văn-thù-sư-lợi nói với các vị Bồ-tát:

–Nay các vị nên lắng nghe đây! Như các nhà ảo thuật đã học tập giỏi rồi, chẳng rời chỗ mình ngồi mà có thể làm ảo thuật ra các thứ hình sắc. Cũng vậy, Đại Bồ-tát đã học giỏi pháp như huyền Bát-nhã ba-la-mật-đa rồi liền ở trong các pháp như huyền, nơi các cõi Phật trong mười phương tùy ý hiện các hình tượng để làm Phật sự. Vì sao? Vì tất cả các pháp đều như huyền hóa, do đó mà chỗ làm đều theo như ý muốn. Như mặt trời, mặt trăng kia lơ lửng nơi hư không chẳng hề đi xuống chui vào trong các đồ vật mà ánh sáng của nó chiếu khắp mọi nơi. Cũng vậy, Bồ-tát an trụ bất động mà tùy tâm hiện thân khắp trước chư Phật mười phương hoặc hiện các thân Thanh văn, Duyên giác, hoặc hiện các tướng Phạm vương, Đế Thích, hoặc hiện các sự đại vương Tứ Thiên, Chuyển luân thánh vương, hoặc hiện quốc chủ Đại thần chính hóa, cho đến hoặc hiện tất cả ác đạo chúng sinh các hình các loại đều tùy ý, nhưng cũng không hề có ý tưởng hưng tác lúc ban đầu.